

AHI EVRAN EFSANESİ

EJDERHANIN
DÖNÜŞÜ

ZÜBEYİR TOKGÖZ

11-14 Yaş
T
EİMAG

AHI EVRAN EFSANESİ-2

EJDERHANIN DÖNÜŞÜ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Uzman Editör Şebnem Kanoğlu
Düzeltili Merve Turan
Kapak Resmi Batra Art Press
Kapak Tasarım Sefer Koçan
İç Mizanpaj Nur Kayaalp

2. Baskı Kasım 2018
Uluslararası Seri No: (ISBN) 978-605-08-1683-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3602

ÖZGÜR ROMANLAR / 18

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2014 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Zübeyir Tokgöz

Zübeyir Tokgöz, 1971 yılında Kırşehir'de doğdu. İlköğrenimini Kırşehir'de, orta öğrenimini Ankara'da tamamladıktan sonra Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden 1990 yılında mezun oldu. Yazarın çocuk edebiyatı alanında *Robot Muncuk*, *Hidrojen Aşısı*, *Satürn Gezegeninde Kayak Pisti* isimli kitapları yayımlandı. Çeşitli dergilerde makaleleri de yer alan yazar, çocuk ve ilk gençlik edebiyatı alanındaki çalışmalarını sürdürmektedir.

Yazarın Diğer Kitapları:

- Marsta Sel
- Jüpiterden Kaçış
- Ahi Evran Efsanesi - Kayıp Zaman

Enis Temizel

Manisa'da doğdu. Mimar Sinan Üniversitesi Grafik Bölümü'nden mezun oldu. Birçok mizah dergisinde karikatür ve çizgi romanlar çizdi. Yurt içi ve yurt dışında birçok çizgi film, çizgi roman ve çocuk kitabı çalışmalarında bulundu. Birçok üniversitede misafir öğretim üyesi olarak tasarım ve multimedya dersleri verdi. Kendi yazıp çizdiği üç grafik romanının yanısıra, "Küçük Kayılar" serisini de hem yazmış hem de resimlemiştir.

Bozuk Oyuncak

Küçük Ayşecik çok üzgündü. Odasının kapısını kapatıp beşikten biraz daha büyük yatağında kıvrılıp uzanmıştı. Yorganı üzerine hava alamayacak kadar örtmüş kucağındaki ayıcığına sımsıkı sarılmıştı.

Ayşecik, her hıçkırışında ayıcığı biraz daha bağına basıyordu. Gözlerinden akan damlalar pembe yanaklarından süzülerek ayıcığının kulağını ıslatıyordu.

Ayşecik, kapının ince bir çıtırtı sesiyle açıldığını anlayınca nefesini tuttu. Ağladığı anlaşılmasın diye kendini zorlasa da hıçkırıklarına engel olamadı.

Annesi yanına gelerek onu yanağından öptü, saçlarını okşadı.

“Güzel yavrum. Biliyorum o oyuncacı çok istiyordun. Keşke bozuk çıkmasaydı ama sen üzülme; hemen oyuncakçıya gidip değiştiririz.”

Ayşecik bir sevinç çığlığı attı. Sanki biraz önce ağlamaktan gözleri şişmiş küçük kız o değildi.

“Yaşasın! Yaşasın! Seni çok seviyorum, benim güzel anneciğim.”

Ayşecik, annesinin işlerini bitirmesini bile beklemeden en sevdiği kırmızı elbisesini giydi. Her dışarı çıkışında üzeri gelincik desenleriyle bezenmiş bu elbisesini giymek isterdi. Salına salına yürüyüşünden bir an önce büyümek istediğini gören herkes anlardı. Ayşecik bozuk bebeğin bulunduğu çantayı da alarak kapı eşiğinde beklemeye başladı.

Ankara'nın en büyük alışveriş merkezine varana kadar sabırsızlanıp durdu. Üçüncü kattaki oyuncakçının tabelasını görünce heyecanla annesine gösterdi.

“Anne bak geldik.”

“Evet güzel kızım, geldik.”

Ayşecik ve annesinin dükkânın kapısından girdiğini gören satıcı, onları güler yüzle karşıladı.

“Hoş geldiniz efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Annesinden önce Ayşecik cevap verdi:

“Bana bozuk bebek vermişsiniz!”

Ayşeciğin kızgın olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

Satıcının gülümsemesi yapay bir sırıtışa dönüştü.

“Bizim oyuncaklarımız bozuk çıkmaz.”

Ayşeciğin annesi itiraz etti.

“Maalesef bozuk çıktı. Kızım da buna çok üzüldü.”

“Allah Allah! Nasıl olur? Bu oyuncakların tamamı fabrikada kontrol edilir.”

Ayşecik konuşulanları dikkatlice dinliyordu. Satıcının, bozuk oyuncuğu bir an önce sağlamıyla değiştirmesini bekliyordu. İçinden, “Büyükler konuşmayı ne kadar çok seviyorlar böyle.” diye düşünürken annesinin sesini yine işitti.

“Nasıl olduğunu bilemiyorum. Ancak bu bozuk oyuncacı yenisiyle değiştirirseniz sevinirim.”

Satıcının suratındaki sırtıma daha da belirginleşti.

“Buna imkân yok.”

“Neden?”

“Bu oyuncacığın kutusu açılmış. Açmadan getirseydiniz değiştirirdim.”

Ayşeciğin annesinin kızaran yanaklarından sinirlendiği belli oluyordu.

“Kutuyu açmadan oyuncacığın çalışıp çalışmadığını nasıl anlayacağım.”

“Oyuncağı siz açarken zarar vermişsinizdir. Yoksa bozuk çıkması mümkün değil.”

Ayşeciğin annesi sesini yükseltti.

“Siz ne demek istiyorsunuz? Bu oyuncacı ben bozmadım. Hem sizden bozuk olup olmadığına bakmanızı istemiştim. Fakat siz kontrol etmediniz. Oyuncak bozuk çıkınca da kızım çok üzüldü.”

“Üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok!”

“Olur mu öyle şey! Mağaza yetkilisi ile görüşmek istiyorum.”

“Hanımefendi, mağaza yetkilisi benim.”

“Bu daha da kötü. Sizin bu davranışınız esnaf ahlakına hiç uygun değil. Müşterinizi mağdur ediyorsunuz. Siz hiç müşteri memnuniyeti diye bir kavram duymadınız mı?”

Satıcı ukalalaşmaya başlamıştı.

“Hanımefendi, bu dükkâna günde yüzlerce insan geliyor. Hangi birinin memnuniyetiyle uğraşacağız.”

“Bozuk olmayan, kaliteli ürünler satarsanız uğraşmanıza gerek kalmaz.”

“Lütfen! Diğer müşterilerimizin yanında böyle konuşmanız hiç uygun değil.”

“Bozuk mal satmak uygun mu peki?”

“Hanımefendi lütfen!”

“Bu ülkede tüketici haklarının da korunduğunu unutmayın. Sizi şikâyet edeceğim.”

Ayşecik ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Alışveriş merkezinin tam ortasındaki dinlenme yerlerinde oturan insanlar, yorgunluklarını

atmaya çalışıyorlardı. Hemen hemen her gün yaşanan bu durumu aniden beliren bir ışık parlaması bozdu. Yerden üç metre yükseklikte yoğunlaşan ışık, bir girdap oluşturarak hızla dönmeye başladı.

İnsanlar, bu gizemli ışıktan korkarak kaçıştılar. Kaçan gençlerden biri şadırvanın havuzuna düştü. Suyun içinden çıkmaya çalışırken avaz avaz bağırduğundan gencin yaralandığını sandılar. Fakat o, yaralandığı için değil ışık girdabının içinden çıkan dev yaratıktan korktuğu için bağırıyordu.

Bu yaratık, dünyada yaşayan hiçbir hayvana benzemiyordu. Kocaman kafası, ateş gibi parlayan gözleri, uçmak için her çırdığında yer döşemesini kıran güçlü kanatları, uzun kuyruğu ve birer hançer gibi ışıldayan pençeleriyle çok korkunçtu. Sanki dinazorlar çağından kalmış bir yaratıktı.

Yanlış bir yerde olduğunu canavar da anlamıştı. Düştüğü mermer zeminden kalkmak için yaptığı her hamle, insanların korkusunu biraz daha artırıyordu. Canavarın pençeleri, siyah mermer üzerinde iç gıcıklayıcı bir ses çıkararak derin izler bırakıyordu.

Kısa bir süre sonra insanların korku dolu bakışları arasında toparlanan yaratık, alışveriş

merkezinin ortasındaki geniş ve yüksek alanda, bir o yana bir bu yana uçmaya başladı. Her kanat çırpışında ya kanatları ya da kuyruğu bir yerlere çarpıyordu. Hiç kimse, birdenbire ortaya çıkan bu canavarın nereden geldiğini, nasıl geldiğini düşünemiyordu. Çünkü herkes panik hâlinde bir yerlere saklanmaya çalışıyordu. Şadırvanın havuzunda, suya gömülerek saklanmaya çalışan kırmızı gömlekli biri vardı. Bu, korkudan ve şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırılmış şişman adam nefes almak için kafasını sudan her çıkardığında titrek sesiyle haykırıyordu:

“Uzaylılar geldi! Bu bir uzaylı kertenkele! Saklanın bizi yiyecek!”

Yaratık, kendisine dar gelen bu binadan bir an önce çıkmak istiyordu. Kanatlarını peş peşe çırpı. Ancak, alışveriş merkezinin kalın ve saydam duvarına çarpı. Duvara çarpmasıyla birlikte hızla düşmeye başladı. Bir hamle yaparak son anda yere kafa üstü çakılmaktan kurtuldu. Aceleyle toparlanmaya çalışırken beş yaşlarında bir çocuk elindeki tahta kılıçla ortaya fırladı. Koşarak yaratığın yanına kadar sokuldu. Bağırarak tahta kılıcını savurdu.

“Seninle dövüşeceğim canavar! Sen benim dondurmamı düşürdün.”

Tahta kılıç, düştüğü yerden kalkmaya çalışan yaratığın kuyruğuna değmişti. İnsanlar, sandalyelerin, masaların, sütunların arkasına sığınmışlardı. Gözler korkuyla açılmış, kalpler güm güm atarken dizler de tir tir titriyordu. Çocuğun annesi çoktan bayılmıştı.

Yaratığın burnunun dibine kadar sokulmuş ona durmadan tahta kılıcıyla vurup bir yandan da “Seni yeneceğim canavar!” diye bağırان çocuğu, oradan almaya kimsenin cesareti yoktu.

Yaratık, sinirli bir şekilde arkasına dönünce çocukla göz göze geldi. Yaratığın dönerken püskürttüğü alev iki metre önünde duran masayı tuttuşturdu. Bunu gören çocuk daha da çoştı. Tahta kılıcını kaldırdı ve yaratığın başına doğru hamle yaptı.

“Al sana! Al sana!”

Yaratık, geriye doğru birkaç adım attı. O geri adım attıkça çocuk daha da hırslanıyordu.

“Teslim ol canavar! Teslim ol!”

Yaratık geriye döndü ve sekerek tekrar havalanmaya çalışırken oyuncakçı dükkânının vitrine düştü. Vitrinin camları büyük bir gürültüyle kırıldı. Ayşecik, annesinin kucağına sığındı. Satıcı korkuya kapıldı. Saklanmaya çalıştı fakat saklanacak hiçbir yer bulamadı, mağazanın ortasında kalakaldı. Yaratığın kendisine doğru baktığını fark edince kalp atışları hızlandı. Korkudan öyle şiddetli titriyordu ki elinde tuttuğu Ayşeciğin oyuncaklarını yere düşürdü. Yaratığın gözleri, bir an düşen oyuncakça kaydı. Hemen sonra şimşek gibi bakışlarını yeniden satıcının gözlerine dikti. Satıcı, ayakkabısına ılık ılık bir sıvının dolduğunu hissederek yere eğildi ve Ayşeciğin oyuncaklarını yerden aldı. Bu yaratığın, hile yaptığı için mağazasına saldırdığı zannına kapıldı. Yaratığın bakışlarından gözlerini kaçırarak konuştu:

“Bir daha hile yapmayacağım! Müşterilerimi kandırmayacağım! Bu oyuncakçı da yenisiyle değiştireceğim.”

Yaratık, başını annesinin kucağında olanları seyreden Ayşeciğe çevirdi. Ayşecik hiç korkmamıştı. Hatta yaratık ona sevimli gelmişti. Yaratık kuyruğunu salladı, kanatlarını açtı ve pullarla

kaplı bacaklarını gerdi; zıplayarak havalandı. Meydanda bir iki kez kanat çırttıktan sonra alış-veriş merkezinin dış duvarına yöneldi. Herkes, yaratığın şeffaf duvara yeniden çarpacağını sandı. Yaratık, duvara birkaç metre kala ağzını kocaman açtı, boğuk bir kükreme sesiyle birlikte ağzından alevler çıkardı. Alevler duvarı eritti ve yaratık açılan delikten çıkıp Ankara'nın masmavi gökyüzünde kayboldu. Bütün bunlar o kadar kısa bir sürede gerçekleşmişti ki içerde kırılmış, yıkılmış yerler olmasa yaşananları bir rüya sanacaklardı.

Satıcı, yaşadığı şoku atlatır atlatmaz Ayşeciğin oyuncasını sağlamıyla değiştirdi. Annesi ona pek inanmasa da Ayşecik sevimli canavarın kendisi için geldiğini iddia ediyordu. Hatta canavarın ona göz kırptığını söylüyordu. Ayşecik ve annesi canavar hakkında sohbet ederek mutlu bir hâlde evlerine döndüler.

Satıcı, kırılan vitrinin parçalarını temizlerken parlak ve üzeri yazılı tuhaf bir kâğıt buldu. Kâğıdın ipekten yapıldığını, Selçuklu dönemine ait olduğunu ve üzerinde "Ahi dürüst çalışır, verdiği sözü tutar, ürettiği malda hile yapmaz, işine saygı duyar." yazdığını çok sonra öğrenecekti.

Alışveriş merkezinden çıktıktan sonra Ebren, hızla yükselmeye başladı. Sıra sıra dizilmiş binaların arasında vızır vızır gidip gelen şeylerin ne olduğunu anlayamamıştı. Fakat yanlış yerde olduğunu biliyordu. Ahi Baba'nın onu yanlış bir yere göndermeyeceğinden emindi. Yine de bu işte bir terslik vardı ve bu tersliği düzeltmesi gerekiyordu. Ahi Baba, Ebren'e çocukları bulmadan dönemeyeceğini söylemişti. İnsanların dikkatini çekmeden ve onlara zarar vermeden Sır Saklayıcıları bulmalıydı. Ebren, yeteri kadar yükseldiğini düşünerek yavaşladı. Bir iki kez kanat çırparak kendini düzeltti ve alçalmaya başladı.

Ebren, sapsarı ışıldayan gözlerini yere dikerek yapacağı manevranın zamanını ayarlamaya çalışıyordu. Bir kaç saniye gecikmesinin canına mal olacağını gayet iyi biliyordu. Çünkü o hızla yere çarparsa canlı kurtulması mümkün değildi. Düşme hızından ötürü gözlerine kuvvetle baskı yapan rüzgâra rağmen gözlerini açık tutmaya çalışarak yere dalışını sürdürdü. Çünkü bir göz kırışığında bile metrelerce yeri göremeden geçiyordu.

Ebren, beyaz bulutların arasından bir kurşun gibi geçti. Kısa süre sonra yemyeşil bir orman gördü. Yangın çıkarmaktan endişelenerek ormana gitmekte tereddüt etti. Ormanın içindeki yılan gibi uzanan geniş yolu görünce rahatladı. Küçük bir kanat manevrasıyla oraya yöneldi. Yola yaklaşmıştı ki kuyruğunda bir acı hissetti. Yüksek gerilim hattına çarpmıştı. Dengesi bozuldu. Yere çok yaklaştığı için panikledi. Daha fazla zaman kaybetmemek için dengesini bulur bulmaz ağzını açtı ve tüm gücüyle kükredi. Yere doğru ağız dolusu alev püskürdü. Ebren, panik hâlinde kanatlarını geriye doğru çırparak hızını azaltmaya çalışıyordu. Kendi püskürttüğü alevlerin içinden geçti ve asfaltın tam üstüne sert bir iniş yaptı. İnişi o kadar sertti ki pençeleri âdeta asfalt yolu yırtmıştı. Ebren, hiç zaman kaybetmeden kocaman ağzını göğe doğru çevirdi. Havadayken püskürttüğü ve şimdi yere inmek üzere olan aleve karşı daha büyük bir alev püskürttü. İki alev topu havada çarpıştı. Çarpışmanın etkisiyle alevden bir hortum oluştu. Bu hortum yavaş yavaş yükselmeye başladı. Ebren kuyruğunda hissettiği acıyı umursamadan alevin yükselişini izliyordu. Hortum, belli bir yüksekliğe ulaştıktan sonra kanatlarını hazırladı ve havalandı.

Ebren, ona yol gösteren alev hortumunu takip ediyordu. Ekin tarlalarının sarısıyla gün sarısının birbirine karıştığı, yer yer engebeli arazide rüyalarından geriye kalmış bir uzun vaha gibi uzanan Kızılırmak'ı, susuz dereleri, küçük tepeleri geçti. Buraların böyle ağaçsız olması onu şaşırtmıştı. Şehrin kenarındaki ağaçlar burada yoktu. Elinde olmadan kötü bir düşünceye kapıldı. Acımasız ejderhalar mı yakmıştı ağaçları, ormanları. Biraz suçluluk hissetti. Uzun ömrü boyunca çok yer gezmişti. Bu kadar ağaçsız bir yer görmemişti. Güneşe yönelmiş ayçiçekleri de olmasa yer hep aynı renkte olacaktı. Ebren gördüğü manzara karşısında biraz karamsarlığa kapıldı. Önce betondan kafeslerle karşılaşmıştı. Arkasından gürültüyle yürüyen tuhaf şeylerle, şimdi de kupkuru bir toprakla. Hâlbuki o yeşile alışıktı. Kendi ağzından çıkan alevlerin kırmızıya çalan sarısı bile yeşillerin içinde pek güzel görünüyordu. Tereddüde düştü Ebren, "Acaba bu zamanda hep bunlar mı var?" diye düşündü. Ahi Evran Baba, tanıştıklarından bu yana zaman yolculuğundan bahsetmişti ama Ebren, heyecan verici bu yolculuğa ilk defa çıkmıştı. Daha güzel şeyler görmeyi umuyordu.